

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobkyně: **V. M. H.**, státní příslušnost Ukrajina, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby Cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.2.2017, č. j. CPR-19498-7/ČJ-2016-930310-V240,

takto:

I. Žaloba **se z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje žalobkyni uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců a počátek doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky a současně jí byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, byla část výroku změněna tak, že se žalobkyni ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců a ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Žalobkyně namítala, že je v České republice s nezletilým synem a druhem, kterých se správní vyhoštění rovněž týká. Je v jejím zájmu setrvat v České republice a pokračovat v řízení ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu. Naplnění správního vyhoštění by pro ni znamenalo újmu psychickou i fyzickou, destabilizaci rodiny.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně podle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., v návaznosti na ust. § 174a citovaného zákona.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že dne 29.2.2016 bylo žalobkyni oznámeno zahájení řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb. V oznámení o zahájení řízení je kromě jiného konstatováno, že správní řízení ve věci správního vyhoštění je zahájeno na základě skutečnosti, že dne 29.2.2016, kdy se žalobkyně dostavila na pracoviště Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky v Ostravě za účelem podání žádosti o trvalý pobyt, bylo pracovníky Ministerstva vnitra zjištěno, že cizinka pobývá na území České republiky neoprávněně bez platného cestovního dokladu a bez platného víza nebo pobytového oprávnění. Prověrkou provedenou v informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že se na území České republiky zdržuje od 11.11.2015 neoprávněně bez platného víza. Žalobkyně byla od roku 2009 účastnicí řízení o udělení mezinárodní ochrany. Toto řízení bylo dne 24.9.2015 ukončeno. Nejvyšší správní soud rozhodl o odmítnutí její kasační stížnosti pro nepřijatelnost. Následně byl žalobkyni ukončen pobyt na území České republiky výjezdním příkazem s platností od 12.10.2015 do 10.11.2015. Jelikož osoba nevlastní platné vízum nebo jiné oprávnění k pobytu, lze se proto domnívat, že pobývá na území členských států Evropské unie neoprávněně.

Dne 29.2.2016 byl s žalobkyní sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení za přítomnosti tlumočnice, a to ve věci správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o pobytu cizinců na území České republiky. Žalobkyně byla seznámena s podklady pro rozhodnutí, a to s oznámením o zahájení správního řízení, bezpečnostní prověrkou v dostupných evidencích Policie ČR, úředním záznamem ze dne 6.1.2016 a úředním záznamem OAMP ze dne 29.1.2016. Žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala poprvé v roce 2001 na vízum, pobývala zde 4 měsíce, pak odjela na Ukrajinu. Na maďarské ambasádě si následně vyřídila české pracovní povolení a do České republiky se vrátila 28.7.2002. Až do roku 2004 si přes ukrajinského zprostředkovatele prodlužovala povolení k pobytu. Pak se s ním nepohodla a on jí prodloužení k pobytu již nezařídil. Od roku 2004 do roku 2005 byla na území České republiky neoprávněně. V roce 2005 byla kontrolována cizineckou policií. Následně jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění v délce 3 roků. V roce 2008 byl vydán trestní příkaz a byla odsouzena k trestu vyhoštění na 4 roky. Lhůta k vycestování jí byla stanovena do 28.1.2009. 13.1.2009 se jí narodil syn I. K. 14.1.2009 poprvé požádala o azyl. Žádosti nebylo vyhověno. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu v této věci

byla zamítnuta. V květnu 2009 opětovně požádala o azyl, který jí ani nezletilému synovi nebyl udělen. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud 13.1.2014 zamítl. 5.2.2014 opětovně žádala o azyl i za nezletilého syna. Žádost podal i její přítel. Azylové řízení skončilo 30.9.2015, výjezdní příkaz jí byl udělen od 12.10.2015 do 10.11.2015. V době platnosti výjezdního příkazu její přítel a syn požádali o udělení trvalého pobytu. Ona sama požádala o vízum za účelem strpění pobytu. Její žádosti vyhověno nebylo. Výsledek odvolacího řízení nezná. Nemá platný doklad, proto si nemůže vyzvednout ani doporučenou poštu. Na OAMP Ostrava se dostavila s žádostí o trvalý pobyt a žádostí o vízum za účelem strpění pobytu. Do doby rozhodnutí ve věci pobytu jejího syna a přítele nehodlá z České republiky vycestovat. V současné době žije se svým přítelem: I. K., nar. X, státním příslušníkem Ukrajiny a synem: I. K., nar. X, v nájemním bytě v H. Přítel je otcem nezletilého dítěte. Přítel nepracuje, pomáhá jí se synem. Syn navštěvuje 1. třídu základní školy. Prostředky k obživě získávají z brigád. Na otázku správního orgánu, proč nemá platný cestovní doklad, odpověděla, že jeho ztrátu hlásila již v roce 2005 na Policii ČR v Praze. Nový doklad si na svém zastupitelském úřadě nevyřídila, neboť pro účely žádosti o azyl cestovní pas nepotřebovala a v souvislosti s žádostí o vízum za účelem strpění pobytu jejímu příteli sdělili, že pas nebude potřebovat, jelikož dostane pobytovou kartičku. Žalobkyně má ještě jednoho syna ve věku 16 let, který žije s její matkou na Ukrajině. Žalobkyně nemá žádné finanční prostředky k pobytu na území České republiky. Do ukončení správního řízení ve věci žádosti jejího přítele a nezletilého syna o udělení trvalého pobytu, nechce být od nich oddělena a přeje si zůstat s nimi ve společné domácnosti. Žádné jiné vazby, ať již ekonomické, kulturní, společenské na území České republiky nemá. Nemá zde ani žádné pohledávky a kromě nákladů správního řízení ve věci správního vyhoštění, ani žádné závazky. Na Ukrajinu se nemůže vrátit, neboť v České republice má přítele a syna, s nimiž chce setrvat do vyřešení jejich žádosti o trvalý pobyt.

Součástí spisu je rovněž úřední záznam policistů Oddělení bytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek – Místek ze dne 6.1.2016 o prověření situace nelegálního pobytu státních příslušníků Ukrajiny, a to žalobkyně, a osob: I.K., nar. X a I. K., nar. X, aktuálně bytem H. – P., K. S. 1365/12. Součástí spisu jsou rovněž záznamy z informačních systémů Policie České republiky, podle nichž žalobkyně 29.2.2016 podala žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky dle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Z informací rovněž plyne, že dlouhodobý pobyt měla žalobkyně v minulosti povolen od 19.11.2004 do 11.1.2006, soudní vyhoštění vydáno 5.12.2008 (do 13.7.2013), výjezdní příkaz byl platný od 12.10.2015 do 10.11.2015. Od roku 2009 do roku 2015 žalobkyně pobývala na území České republiky na základě podaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Poslední žádost podala 5.2.2014. Řízení bylo 26.5.2014 zastaveno. Pravomocně bylo ukončeno dnem 30.9.2015, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti. Žalobkyni byl udělen výjezdní příkaz platný do 10.11.2015.

Dne 1.3.2016 pod evidenčním číslem ZS 29104 bylo Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky vydáno závazné stanovisko, podle něhož je vycestování žalobkyně do domovského státu možné. Ze spisového materiálu plyne, že žalobkyně pobývala na území České republiky bez cestovního dokladu a víza od 11.11.2015 do 29.2.2016.

Rozhodnutím ze dne 15.7.2016, č. j. KRPT-12662-44/ČJ-2016-070022 bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizince umožnit

vstup na území členských států Evropské unie byl stanoven dle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně jí byla podle § 118 odst. 3 citovaného zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán dále rozhodl, že podle § 120a citovaného zákona se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 9.2.2017, č. j. CPR-19498-7/ČJ-2016-930310-V240 a jak výše uvedeno, část výroku rozhodnutí změnil tak, že se žalobkyni ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců a ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. V jeho odůvodnění žalovaný popsal dosavadní průběh řízení a dále odkazem na příslušnou právní úpravu se zabýval jednotlivými odvolacími námitkami žalobkyně. Předně učinil závěr, že skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. naplnila žalobkyně tím, že pobývala na území České republiky od 11.11.2015 do 29.2.2016 bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyla oprávněna. Dále učinil závěr, že skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., naplnila žalobkyně tím, že pobývala na území České republiky od 11.11.2015 do 29.2.2016 bez platného oprávnění k pobytu. Na tomto místě krajský soud činí závěr, že s právními závěry žalovaného o naplnění skutkových podstat ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, se krajský soud ztotožňuje, stejně tak s právními závěry žalovaného o naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Soud proto v tomto rozsahu odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.

K odvolací námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí jí bere základní právo na výchovu nezletilého syna, o něhož osobně pečuje a jehož otcem je pan I. K., kterážto je v zásadě totožná s žalobní námitkou, žalovaný odkazem na § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. vyšel ze zjištění, že žalobkyně na území České republiky pobývá od roku 2002 a bezesporu se jedná o dlouhou dobu. Na druhou stranu ovšem po tuto dobu pobývala na území České republiky na základě povolení k pobytu pouze do roku 2004. Žalovaný poukázal na vyjádření žalobkyně do protokolu sepsaného dne 29.2.2016, kdy uvedla, že do roku 2004 si prodlužovala povolení k pobytu přes ukrajinského zprostředkovatele a v roce 2004 se s ním nepohodla a další prodloužení k pobytu jí dotýčný již nezařídil a od roku 2004 do roku 2005 byla na území České republiky neoprávněně, v roce 2005 jí bylo vydáno správní vyhoštění a v roce 2008 jí byl Obvodním soudem v Praze 3 udělen trest vyhoštění. Dále konstatoval, že od roku 2009 až do roku 2015 žalobkyně pobývala na území České republiky na základě opakovaně podávaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany, která jí nikdy nebyla udělena a poté, co poslední řízení pravomocně skončilo 30.9.2015 a byl jí udělen výjezdní příkaz platný do 10.11.2015, žalobkyně jej nerespektovala. Dle názoru žalovaného je zřejmé, že žalobkyně od roku 2004 na území České republiky pobývala bez uděleného pobytu, od roku 2009 ji k pobytu na území České republiky opravňovala

pouze vedená řízení o udělení mezinárodní ochrany. Poznamenal, že ve svém domovském státě žalobkyně prožila část svého života, zná tamní zvyky i jazyk a vzhledem i k jejímu věku by pro ni návrat do domovské země neměl být problém. Co se týče povahy a pevnosti rodinných vztahů, žalovaný vycházel ze zjištění, že na území České republiky žije žalobkyně se svým přítelem a jejich nezletilým synem, který chodí do základní školy, oba jsou stejně jako žalobkyně státními příslušníky Ukrajiny a v současné době nejsou držiteli platného oprávnění k pobytu a jsou také povinni opustit území České republiky. Žalovaný zdůraznil, že právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv a je projevem suverenity každého státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na své území. V daných souvislostech odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudcích č. j. 9 As 142/2012-21, č. j. 5 Azs 46/2008-71, č. j. 9 Azs 5/2009-65. Žalovaný dále učinil závěr, že správní vyhoštění nebude pro žalobkyni nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého ani rodinného života, neboť rodinní příslušníci žalobkyně, s nimiž žije ve společné domácnosti, nejsou v současné době již držiteli oprávnění k pobytu na území České republiky a jsou povinni vycestovat mimo území České republiky a jejich vycestováním tak nedojde k rozdělení rodiny a i nadále mohou společně vychovávat jejich syna ve své domovské zemi, příp. v jiném státě, kde budou mít všichni povolen pobyť. Mohou i nadále žít jako rodina a nebude jim upřeno právo na společnou výchovu jejich syna. Žalovaný poukázal na to, že jiné rodinné vazby na území České republiky žalobkyně nemá a připomenul k rodinným vazbám, že žalobkyně má ještě jednoho syna, který žije na Ukrajině společně s její matkou. Krajský soud s citovanými závěry žalovaného, které se týkají posouzení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění s ohledem na zásah do rodinného a osobního života žalobkyně, jak jsou vyjádřeny na straně 4, 5 a 6 napadeného rozhodnutí, souhlasí. Soud má za to, že danou otázku správní orgány posoudily zcela dostatečně a správně. Žalovaný zcela přiléhavě akcentoval tu skutečnost, že rodinní příslušníci žalobkyně, s nimiž sdílí společnou domácnost, nejsou držiteli oprávnění k pobytu na území České republiky, všichni jsou občany Ukrajiny a nic jim nebrání, aby svůj rodinný a osobní život společně rozvíjeli v zemi svého původu. Žalovaný rovněž zcela přiléhavě hodnotil také tu skutečnost, že žalobkyně si prostředky k pobytu získává z brigád, na území České republiky nemá žádné závazky nebo pohledávky. Vzhledem k tomu, že není držitelkou oprávnění k pobytu na území České republiky, nemůže zde být ani legálně zaměstnána nebo vykonávat výdělečnou činnost, hodnotil také to, že kulturní a společenské vazby na území České republiky nebyly u ní zjištěny. Žalovaný se zabýval také intenzitou vazeb na domovský stát a uvedl, že sice žalobkyně poměrně dlouhou dobu žila mimo území Ukrajiny, nicméně ovládá svůj rodný jazyk, čemuž nasvědčuje to, že správní řízení bylo vedeno za přítomnosti tlumočníka z jazyka ukrajinského, více jak polovinu svého života žalobkyně žila ve svém domovském státě, zná tedy tamní zvyky, žije tam i její syn a matka, která jí může poskytnout pomoc související s návratem do vlasti a začlenění se do tamní společnosti.

Soud dospěl k závěru, že správní vyhoštění bylo žalobkyni uloženo zcela v souladu s platnými právními předpisy. Žalobní námitky soud posoudil jako nedůvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O žádosti žalobkyně, aby žalobě byl přiznán odkladný účinek, soud nerozhodoval, neboť žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má ze zákona odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, jak je stanoveno v § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., v platném znění, o pobytu cizinců na území České republiky.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti prokazatelně žádné další náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 10.4.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně